

ПІШЛИ СЛУЖИТИ В ОДИН ДЕНЬ: ЛУЧАНКА ЧЕКАЄ СИНА ТА ЧОЛОВІКА З ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ

17 Грудня 2024 19:28

Коментарів: 0

8

Роман та Віктор Янчуки пішли служити 26 лютого 2022 року. В один день повідомили про своє рішення мамі та дружині **Мирославі**. Жінка впродовж трьох років разом зі старшою донькою та меншим сином чекають на закінчення війни та повернення рідних людей додому.

Про те, як проводжала сина та чоловіка на фронт, Мирослава Янчук розповіла [Суспільному](#).

На той час, як розпочалось повномасштабне вторгнення, сину Роману був 21 рік. Він працював у Києві, як водій, допомагав директору вивезти родину за кордон. Мав можливість і сам поїхати, але повернувся. Зателефонував і повідомив, що їде в Київ.

«Я тим часом була біля військомату. Мій чоловік Віктор повідомив мені, що теж йде воювати. І так в один день чоловік і син мобілізувались. Плакати я не мала права, бо вдома на мене чекали двоє менших дітей, не хотіла їм показувати свою паніку», – пригадує Мирослава Янчук.

З її слів, спочатку син служив у Київській бригаді територіальної оборони, а після звільнення Київщини перевівся у третю штурмову бригаду. Нині перебуває на Харківському напрямку. Чоловік Віктор служить у волинській сотій бригаді на Торецькому напрямку. Зібратися всім разом зараз вдається не часто.

Читати ще: «Роблю так, щоб побратими отримували гастрономічну насолоду», – кухар зі сталеві сотки на псевдо Ложка

«У 2022 році мені та чоловіку було 45 років, тоді вдалось всім приїхати додому у відпустку. Відсвяткували разом наші дні народження. Потім я почула статистику, що найбільше гинуть бійці після відпусток або в їх очікуванні, тому що вони тоді розосереджуються. Тоді я казала: «Не їдьте у відпустки, будьте живі та здорові», – каже лучанка.

Повернення додому тата і брата також чекають син **Ілля** та донька **Іванка**.

«Я завжди, коли отримую нові якісь досягнення, дзвоню татові, надсилаю відео, фото, щоб він пишався мною. І Ромі дзвоню, коли мені просто треба з ним поговорити. Можемо годинами розмовляти з ним по телефону», – говорить Іванка.

Читати ще: «Всі чоловіки з моєї родини стали на захист Батьківщини», – воїн сталеві сиротки на псевдо Білий

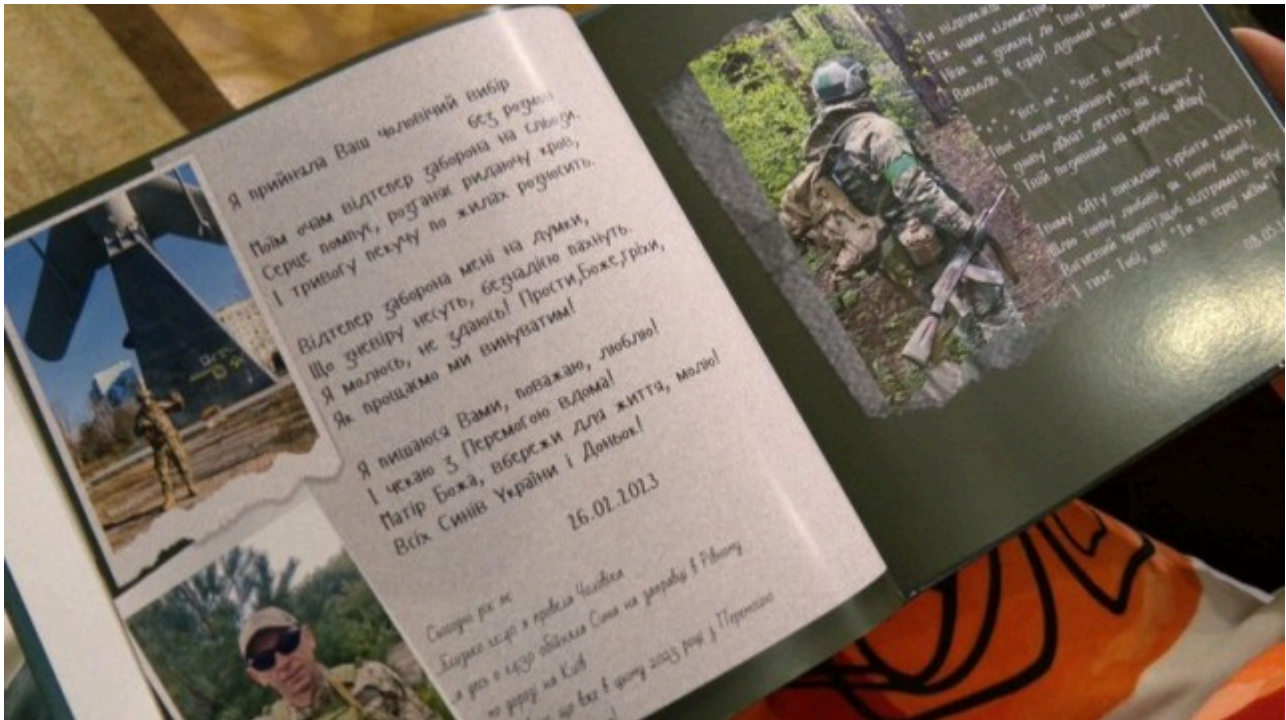
Чекають повернення військовослужбовців і бойові коти: Броня та Лиман. Їх ще маленькими котенятами під час однієї із відпусток привіз додому чоловік Віктор, – розповідає Мирослава Янчук.

«От в нас всі розмови розпочинаються з того, що чоловік дзвонить: де Бронік? Що Бронік робить? Не образити мені Броніка!» – каже жінка.

Зі слів дружини, коли чоловік пішов на військову службу, найменшому синові було 7 років, а скоро буде 10.

«Щоб він не відчував відсутності тата та менш болісно сприймав цю ситуацію, завжди щось плануємо, говоримо, а що б сказав тато? Що б він подумав? Таким чином ми залучаємо його в наше життя», – каже дружина військовослужбовця.

Чекаючи вдома сина та чоловіка, Мирослава Янчук організовує зустрічі з дружинами військових, працює з психологами, робить майстеркласи та пише вірші. За кожен рік війни видає по власній збірці. Це, говорить, її терапія та ресурс.